

ปฏิบัติการฐานจนวนวันนี้

พัชรพลย์ สุขโสภา

P17005

ดิฉันนางพัชรพลย์ สุขโสภา บิดาชื่อถาวร พันเทียน มารดาชื่อบัวคลี พันเทียน ดิฉันมีพี่น้องทั้งหมด ๕ คน ตัวดิฉันเป็นคนโต ดิฉันแต่งงานเมื่ออายุ ๒๐ ปี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๒ กับนายกิตติศักดิ์ สุขโสภา สามีมียีน้อง ๑๐ คน เป็นคนโตเหมือนกัน บิดาชื่อนิกร มารดาชื่อหนู สุขโสภา ทั้งสองได้เสียชีวิตหมดแล้ว ส่วนพ่อแม่ของดิฉันยังอยู่ทั้งหมด เวลานี้อยู่ที่บ้านเลขที่ ๓๐๕/๑ หมู่ ๘ ต.ศิลา ลอย อ.สามร้อยยอด จ.ประจวบคีรีขันธ์

ตั้งแต่แรกเริ่มดิฉันมีอาชีพรับซื้อสับประรดส่งโรงงานมาเป็นเวลาหลายสิบปี แต่แล้วโรงงานเขาก็เปิดใหม่มากขึ้น จังหวัดเดียวมี ๕-๖ โรงงาน ทำให้ชาวไร่มีรถส่งสับประรดเองกันหมด ก็เลยต้องเลิกซื้อ หันมาเล่นรถดั้มพ์บรรทุกทุกวันศุกร์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๓ พอรับจ้างวิ่งได้ ๑ ปี รายได้ไม่ดี ถึงปี ๒๕๓๔ ธนาคารไม่ให้สินเชื่อ เลยเปลี่ยนอาชีพใหม่อีก คือรับซื้อพวกของเก่า ทำอยู่ได้ไม่นาน เพราะดิฉันคุยกับสามีไม่รู้เรื่องที่ดินที่เหลืออยู่ ๑ แปลงก็ขายหมด ใช้น้ำก็ยังไม่หมด ดิฉันตัดสินใจหนีไปบวชชีที่สวนวนาสันติที่จังหวัดเพชรบุรี

ต่อมาก็เริ่มหาซื้อบ้านที่จังหวัดนครปฐม เป็นอาคารพาณิชย์ ๑ ห้อง ราคา ๑,๘๐๐,๐๐๐ ได้พาลูก ๆ มาอยู่ที่นี่กันหมดเพราะกำลังศึกษากันอยู่ บ้านหลังนี้เขาเรียกดาวน์ ๕๕๐,๐๐๐ ผ่อนเดือนละ ๔๐,๐๐๐ บาท ให้ครั้งแรก ๖๐,๐๐๐ ก็เข้าอยู่ได้เลย ตอนนั้นก็ประกอบอาชีพขายพวกข้าวแกงอาหารตามสั่ง ก๋วยเตี๋ยว ขายอยู่กับลูก ๆ ทั้งหมด พอแต่ผ่อนดาวน์ได้หมดก็เกิดปัญหา เขาไม่โอนเงินให้เจ้าของโครงการ ส่วนเงินที่ได้มาผ่อนหนี้ก็ได้สามีช่วย ตอนที่ย้ายมานั้นสามีไม่ได้มาอยู่ด้วย เพราะต้อง

ข้าบรถบรรทุกทุกเช้าให้โรงบรรจุก๊าซซึ่งเป็นของคุณกัลยาณี ทองบางใบ น้องสาวของสามี และที่ดินที่สร้างโรงงานก็เป็นของแม่สามี จึงทำร่วมกันมา สามีของดิฉันข้าบรถ ส่วนน้องสาวของเขาก็บริหารการขาย สามีต้องข้าบรถไปบรรจุทุกเช้าที่คลัง ป.ต.ท. ที่กรุงเทพฯ มาให้น้องสาวขาย ได้เงินค่าบรรทุกมาก็มาช่วยกันผ่อนดาวนบ้านจนหมด ตอนที่เกิดปัญหาที่ยังไม่ได้บอกสามี กลัวว่าจะไม่สบายใจ ไม่รู้จะทำอย่างไร กลุ้มใจ พอตกเย็นไม่รู้จะคุยกับใครก็นั่งรถไปตลาด ไปที่องค์พระ ขอพรให้พระร่วงโรจน์ฤทธิ์ว่า คิดอย่างไรก็ขอให้สมหวังอย่างนั้น โชคดีที่มีคนมาซื้อ เขาเป็นเจ้าของโรงแรมริเวอร์ที่นครปฐมมาซื้อไว้ ก็เลยขายให้หน้าเขาหมด

อยู่มาวันหนึ่งมีเพื่อนคุณพานิชกับน้องสาว คือ คุณสุจิน คุณกัลยาณี โทร.ไปหาชวนไปวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี วันที่ ๔ พ.ย. ๒๕๔๐ ให้ซื้อผ้าไตรไปคนละชุด แล้วเขาก็ไปรับที่นครปฐม

ไปครั้งแรกก็อยู่ได้ ๗ วัน ๓ วันแรกไม่ได้อะไรเลย ได้แต่ความเจ็บปวดไข้ขึ้น วันที่ ๔ จึงค่อยดีขึ้น ดีใจที่รู้จักพองหนอ ยุบหนอ ทำได้โดยไม่รู้ตัว ตั้งแต่นั้นมาดิฉันก็ไปบ่อยแต่ไม่ได้ไปอยู่ปฏิบัติที่วัดประจำ ปฏิบัติที่บ้านบ้าง แต่สวดมนต์เป็นนิจ

พออยู่มาถึงเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๑ ก็ขายบ้านได้ ขายดาวนให้เขาไป เอาแต่เงินดาวนคืนมา พอให้เงินคืน ก็เอามาใช้หนี้ที่ค้างอยู่จนหมดก็โล่งใจ จึงเล่าให้สามีฟัง หลังจากเก็บเรื่องอยู่คนเดียวมานาน

ดิฉันมีลูกทั้งหมด ๗ คน ลูกชาย ๒ ลูกสาว ๕ แต่งงานไป ๑ คน คือคนที่ ๒ มีหลาน ๑ คน ส่วนคนโตยังไม่มีภรรยา เขาไปเปิดร้านซ่อมเครื่องเสียง วิทย์ โทรทัศน์ อยู่ที่กุยบุรี จ.ประจวบคีรีขันธ์

จากนั้นสามีให้ย้ายกลับมาอยู่ประจำบวช อีก พักอยู่บ้านของแม่สามี พ.ศ. ๒๕๔๒ เดือน พฤษภาคม วันที่ ๗ ก็ได้เสียลูกชายคนโตที่เป็นช่างอยู่ที่กุยบุรี พอลูกชายคนโตเสียได้ ๑ เดือน คุณพานิชและคุณกัลยาณีเขาชวนให้เอาลูกชายคนที่สองมาบวชที่วัดอัมพวัน ดิฉันดีใจมาก ถ้ามลูกชาย ลูกชายก็ไม่ขัดข้อง บวชเมื่อ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๒ พอถึงเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๒ ได้ซื้อรถยนต์มาคันหนึ่ง จึงได้มาวัดได้บ่อย ๆ ลูกชายบวชอยู่ ๖ เดือนเต็ม ๆ

พอเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๑๙ ก็ได้เสียลูกสาวไปอีก ๑ คน คนนี้แต่งงานไปแล้วมีปัญหา กับสามีของเธอ จึงไปบวชเป็นชีอยู่ที่หัวหิน ดิฉันจึงเสียลูกหัวปีท้ายปีเลย ก็ได้แต่คิดว่าเขาทำบุญมาแค่นั้น พอหมดจากเรื่องลูกก็มาที่สามี เขาแอบไปมีเด็กมีน้อย แต่ก็ไม่มีปัญหาร้ายแรง เพราะดิฉันเป็นคนเด็ดขาด ให้เลือกว่าจะไปทางไหน

ตอนที่สามีผู้หญิงอื่นอยู่ดิฉันก็รู้ ตอนลูกชายบวชอยู่ก็ชวนเขาไปวัด พอเข้าไปกราบหลวงพ่อก็ไร หลวงพ่อจะเทศน์เรื่องเมียน้อยเมียหลวงทุกที จนสามีกลับมาบ้านก็พูดว่า หลวงพ่อเทศน์แต่เรื่องผัว ๆ เมีย ๆ ทุกที อยู่มาเขาก็เลิกกัน ไม่ไปมาหาสู่กัน ดิฉันไม่ได้พูดได้ถามอะไรจนถึงปัจจุบันนี้

พอเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๔ ดิฉันไปเช่าร้านขายของอยู่กับลูก ๆ ที่กรุงเทพฯ พอดิฉันไปได้ ๑๐ วันก็ได้ข่าวว่า สามีขับรถส่งก๊าซตกดถนนแต่ไม่เป็นอะไรมาก พอทำรถเสร็จมาได้ไม่กี่วัน ก็เกิดอุบัติเหตุตอนล้างรถ พันทัก ๒ ซี่ พอมาได้ไม่กี่วัน น้องสาวสามีชื่อนางบุญมี เขาจะไปวัดก็มาชวนสามีไปด้วยเพราะเห็นว่าดวงไม่ดี สามีติดออกจะไม่ไป แต่อยู่ ๆ ก็ตัดสินใจไป สามีเล่าว่า วันสองวันแรกจะหนักกลับให้ได้เลย ไม่เห็นได้อะไรเลย พอถึงวันที่ ๔ ขณะปฏิบัติกรรมฐาน เขาบอกว่าเหมือนมีคนมาหักมือหักขาจนนิมิตทั้งตัว ปวดจนต้องร้องกล่าวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในวัดอัมพวันว่า ลูกจะไม่ทำชั่ว

ไม่มัวอบายมุขทุกชนิด พอเขาพูดอย่างนั้นอาการก็หายเป็นปลิดทิ้ง พอเลิกปฏิบัติ
กรรมฐาน พักกินข้าว น้องสาวทักสามีว่าอะไรติดที่กางเกง ปรากฏว่าเป็นอุจจาระแต่
ไม่มีกลิ่น หลวงพ่อบอกว่าสิ่งไม่ดีมันออกมาหมดแล้ว พอครบ ๗ วัน เขายกมือสาบาน
กับพระในตึกภาวนา ๑ ว่า เขาจะไม่ทำความชั่วใด ๆ อีกแล้ว

เดี๋ยวนี้ดิฉันสบายใจมาก เพราะบ้านก็มีอยู่เป็นบ้านของเราเอง ไม่ต้องอาศัย
ใคร ที่ดิฉันปฏิบัติสวดมนต์อธิษฐานขอให้ได้บ้านให้ลูก ๆ อยู่สักหลังเถิด ลูกจะไม่เอา
อะไรอีกแล้วในชีวิตนี้ ตอนปลุกบ้านหลวงพ่ومتตาให้ไม่มงคล ๙ อย่าง มาใส่ไว้ใน
หลุมเสาเอกด้วย จึงขอเชิญชวนให้ท่านที่ใจบุญใจเป็นกุศลไฝ่ธรรมะ เลิกละอบายมุข
ให้ได้ ความทุกข์จะได้ไม่เกิดกับครอบครัว กรรมฐานเป็นสิ่งประเสริฐ ทำให้เกิดสุขได้
ถ้าปฏิบัติได้ และให้ผลไม่จำกัดกาล...